

Eva Holubová MY NEJSME ELFOVÉ, MY JSME HOBITI

27.4.2010 Xantypa str. 34 Herečka

JULIE GUBELOVA

Má muže, který umí všechno - i dvojčata. Má dvě kočky, Lva (českého) a psa. Má krásné filmové a divadelní role, má slávu, má jméno a podle letošní ankety je Nejoblíbenější česká žijící herečka. Má narozeniny ve stejný den jako je měl Tomáš Garrigue Masaryk. „Musíš, Julie, napsat, že ses setkala se strašně šťastnou ženskou,“ řekla Eva Holubová, ještě než jsme se posadily u ní v kuchyni.

* Dali ti rodiče do života nějakou radu, kterou se řídíš dodnes?

Máma měla své citáty. A když občas některý z nich někde řeknu, dozvím se, že to je Chesterton nebo někdo takovej, rozumíš. „Nebát se a nekrást,“ taky říkala. A otec k tomu od televize dodával. .. „protože, kdo se bojí, sere v síni,“ což bylo zas heslo jeho maminky, úctyhodné dámy, která ale pro jadrné slovo nešla daleko, na rozdíl od mé mámy. Bydleli jsme na Pankráci a chodili na vycházky na Vyšehrad, do Podskalí, pěšky až na Staré Město. Máma byla mzdová účetní a otec po roce 1968 seřizovačem strojů v Národním podniku PAL - Kbely. Hodně se zajímali o historii. Matka třeba najednou u oběda řekla „Ten Hus neměl do tý Kostnice jezdit.“ A otec na to: „Dyť měl glejt!“ A začalo to a já už jsem vypínala. Táta miloval Wericha a Osvobozené divadlo, rodiče mě do divadel začali vodit velmi záhy. A přes Císařova pekaře a Golema jsem se dostala až na židovský hřbitov. Já tam ležla za svého mládí i v noci.

* Ty ses odvážila na hřbitov v noci?

V noci tam není nikdo jinej než duše těch lidí. Chodila jsem i na Slavín, jednou jsem si lehla na Boženu Němcovou (Eva se usmívá). A na židovským hřbitově vždycky byli havrani. Tam jsem sedávala u hrobu Rabiho Lôwa. Máma mě vodila do Židovského muzea. Tam jsem viděla obrázky, které malovaly děti v Terezíně. A vlastně už tehdy jsem se začala zajímat o to, co se dělo během války. Myslím, že to máma tak chtěla, aby mi takový zrudnosti nebyly lhostejný. A později na gymnáziu jsem se dostala k judaismu a uvědomovala si, že je mi blízký. Když jsem četla Talmud, příběhy nebo přikázání v hebrejské bibli, známé jako Starý zákon, nacházela jsem tam i hodně sociálních příkazů. Třeba, že nemáš sklízet pole až do kraje. To máš nechat vdovám, sirotkům a lidem, kteří nemají své pole. A vůbec celé hebrejské pojetí boží prozřetelnosti, životní filosofie judaismu i židovský humor je mi blízký. Posilují mne knihy Martina Bubera, které pojednávají o chasidském hnutí.

* A přemýšlela jsi někdy o tom, že bys konvertovala?

Ano. Bavila jsem se o tom s různými lidmi, kteří jsou ortodoxní. A spolu s nimi jsem zjistila, že na to nemám, protože já vlastně nechci nikam patřit. Nebo naopak, chci patřit ledaskam. Mám ráda i Krista, zajímá mě náboženství peruánských indiánů, v jehož čele Stojí Matka Země, Pachamama a Viracotcha, což je bůh Vesmíru. V tom náboženství je nade vše uctíváno Slunce. Cítím se Pánem Bohem vyvolená, že mi dal dar víry a smysl pro hledání. Proč si myslíš, že tvoje maminka chtěla, aby ses zabývala holocaustem? Dávám přednost slovu šoa, je výstižnější, protože to, co se dělo za druhé světové, bylo sprosté vraždění (holocaust znamená oběť). Když to zjednoduším, těch hrůz se zúčastnily tři skupiny: oběti, pachatelé a přihlížející, těch bylo nejvíc. A máma nechtěla, aby ze mne vyrostla přihlížející. Přesto jsem během komunistické totality zpočátku přihlížející byla.

* Zjišťovala sis někdy, kým jsi byla v minulých životech?

Nevěřím na ty věci nijak skále pevně. Já jsem tady a teď. Ale nepopírám to. Zdál se mi příběh o dvojčatech. Ale nebyl to sen o mých dvojčatech, Karolíně a Adamovi. Byla jsem někdo jiný a bylo to za války. Němci mi vzali dvojčata na pokusy. A v těch snech, které se často opakovaly, jsem je pořád hledala. Jistá žena, která se podobnými věcmi zabývá, mi řekla, že ta moje dvojčata žijí! „To je úžasný!“ řekla jsem si. A spíš z legrace jsem si fabulovala, jak ty moje děti utekly do Ameriky, jsou bohaté a dnes už bohužel staříci. Já tam přijedu, oni poznají, že jsem jejich máma, zaopatří mou současnou rodinu a moje současná dvojčata budou mít babičku a dědu. Takhle jsem si to bájila. O těch dvojčatech se mi zdát nepřestalo. Šla jsem tedy za kamarádkou čarodějkou Marcelou Košanovou. Pustila mi hudbu, zapálila bylinky, svíce a mluvila na mě: ať si představím prostředí, který

se mi líbí. Já tam byla hned - zelený útesy, skály, moře... tak si představují Irsko (Eva se dojme)... A tam kostelíček, takovej malinkej, s věží jako prst k nebi. A keltský kříž. A kolem duby...

* ...duby?

Já si myslím, že dub je keltskej strom, ne? Silnej a má staletý kořeny. Duby jsou svědci doby. Vešla jsem do toho kostelíčka a Košanová říká: „Není schodiště.“ A já: „No je. Do podzemí vede.“ - „Jdi tam.“ A tam byla galerie obrazů. Já jsem do jednoho vešla. Byl to portrét manželů od nějakého holandského nebo vlámského mistra. Usadila jsem se k nim ke stolu a pila s nima víno. A Marcela Košanová říká: „Teď jdi časem zpátky, kam to nejdál půjde.“ A já jsem se ocitla v době, kdy byla Země úplně hnědá, hliněná. A já jsem byla taky celá hliněná, jako Golem. (Eva se směje). Byla jsem Matka Země. Zní to pyšně? Prošla jsem si vším. Chvilí jsem byla keltská kněžka, pak obyčejný pasáček, student v dobách Francoise Villona... Možná dokonce sám Villon, na Sorbonně. Užila jsem si, co jsem mohla.

* Kam až jsi došla?

Zastavila jsem se až ve druhé světové válce poblíž Paříže. Byli jsme židovská rodina, můj manžel byl lékař, měli jsme krásnou secesní vilu a dvě malý černovlasý a černoooký děti. Já jsem věšela prádlo, to prádlo se plácalo ve větru, děti pobíhaly kolem mě, můj muž mě velmi miloval, radostně jsem ho vítala, když se vracel od pacientů, bylo u nás veselo i posvátno, světlo, bezpečí a hudba... A pak jsem se dostala do takový hnědý cihlový šachty, metr na metr. A nemohla jsem ven... Když jsme ji s Košankou zbořily, ocitla jsem se zpátky v té secesní vile, jenže byla vyrabovaná, plotna studená, už nebyla zalitá světlem. Zjistily jsme, že mého muže i mě zabili, ale děti se zachránily. Je to kluk a holka. Říkala jsem Marcelle: „Jasně, žijou v Americe, ale jak je mám vypátrat?“ A pak se mi v noci zdálo, že přišla od sociálního úřadu obsílka, že se podle DNA zjistilo, že mám z minulého života dvojčata. Že jsou v „eldéence“, jsou strašně chudí a potřebovali by, abych je podpořila. Jela jsem tam se svou nynější rodinou a našla dědouška a babičku. Vůbec nechápali, o co jde, a říkali mi: „Mami, kde jsi byla tak dlouho?“ Chodila jsem za nimi oblečená ve stylu čtyřicátých let, nosila jim papírové hračky, jaké měly děti za války... A mělo to dohru v mém současném životě. Krátce na to mě oslovila Jarmilka Neumannová, která tehdy stála v čele Nadačního fondu obětím holocaustu, a já s ní začala spolupracovat.

* Ano, zpátky do reality. Kdy ses začala zajímat o politiku?

Zrušili mi Skauta, takže jsem nenáviděla Rusáky. Ale na gymplu jsem byla ještě apolitická. Charta mě nebavila. Václav Havel mě zajímal jen jako dramatik.

* Jaký máš k Václavu Havlovi vztah?

Mám ho strašně ráda. Napřed jsem přečetla jeho hry a byla fascinovaná. Role Marie ve VYROZUMĚNÍ, to by bylo něco pro mě. On na nás, „sklepáky“, chodil, ale byl opatrný, aby nás nedostal do maléru. Vždycky jsme poznali, že přišel do Sklepa na představení, protože se dostavilo dalších osm lidí, který ho sledovali. Nestačily židle na přístavky. Václav Havel má jednu obrovskou vlastnost. Dovede lítat mezi šesti patrama. Od filosofů až po ženský, jako jsem já, který víc cejtěj' než myslěj'. Měla jsem stejně ráda Olgu a mám stejně ráda i Dášu. Ženy, který si vybral do života, byly a jsou v něčem blížký i mně. Kdyby tady nebyli bolševici, možná bych Václava Havla nikdy neoslovila. Byl by slávnej, já bych k němu vzhlížela. Jako k Martě Kubišové. Tu jsem nebyla schopná oslovit léta. A když jsem se s ní poprvé potkala, byla jsem tak vynervovaná, že jsem řekla: „Dobrý den, paní Holubová, já jsem Kubišová!“ Mám ráda esej Václava Havla z roku 1978 MOC BEZMOCNÝCH. Varuje tam před ideologií konzumu. Tenkrát, když jsem toužila mít džíny a mýdlo FA, měla jsem na něj trochu vztek. Ale později jsem mu dala za pravdu. V osmdesátém devátém jsem doufala, že se Václav Havel stane ředitelem Divadla Na zábradlí, a bála jsem se, aby nevzal ministra kultury. Když jsme s Olgou seděly u nich v bytě na nábřeží s výhledem na Pražský hrad, ptám se, co je nového, a ona říká: „Chtějí, aby Vašek šel támhle.“ „Tak to je ztracený!“ Když ale začal dělat prezidenta, když zrušil Varšavskou smlouvu a zasloužil se o to, že jsme v NATO, uvědomila jsem si, že je to důležitější, než kdyby právě psal hry. A začala jsem se i já více zajímat o politiku.

* Máš jasné názory a nebojíš se říkat je nahlas. Proč ženská jako ty nejde do politiky?

Mně je dobře mezi obyčejnými lidmi. Já bych mohla třeba dělat jejich mluvčího. Překladatele či řečníka těch, co se ještě bojí zeptat nebo říct nahlas svůj názor. Ze sametové revoluce jsem se vydrápala jako občanka - a to není málo. Jsem ve správné radě Knihovny Václava Havla, kterou vede Martin C. Putna. Na začátku roku uspořádal literární soutěž o esej. Byla jsem v porotě. Když jsem četla ty eseje, zjistila jsem, že naše děti se učí historii do osmašedesátého některé maximálně do sametové revoluce. Dál to záleží jen na kantorovi. Jenže je to znalost historie, co z nich vychová občany, kteří si nenechají dělat na hlavu.

* Chodíš k volbám?

Od babičky to mám povinné. Kdysi za mnou jezdili kamarádi z Anglie a ti se vždycky spíš pohádali koho volit, než proč vůbec jít volit. Bolševici v našich rodičích, a my zase v našich dětech, vyvolali apolitičnost a pasivitu. A zase jsme u problému přihlížejících. A přitom nám dneska nehrozí žádný trest, když jimi nebudeme. Na druhou stranu se lidem nedivím, že jsou politikou otrávení. Já naštěstí, ze srdce a hlavně ze svého rozumu obyčejný ženský, věřím v Karla Schwarzenberga, proto mu to tam radostně hodím.

* Ve filmu KNOFLÍKÁŘI sleduješ s Rudlou Hrušínským ml. dokument o tom, jak sperma nejlepších mužů planety putuje do vesmíru jako odkaz ze Země. Co z Cech stojí za to vystřelit do vesmíru?

Rozhodně český humor, kterej je něčím ještě specifitější než suchej anglickej. Ta míchanina tří. Když pomínu Kelty, tak Češi, Němci a Židi - to je prostě bomba. Pak určitou schopnost přežít. Podívej, my jsme i po třech letech začlenění do Rakousko-Uherska byli schopní, pod vedením Čechoslováka Masaryka, utvořit svůj stát a uchovat si jazyk. Sice neumíme jiný jazyky, ale čeština pořád kvete a vznikají v ní krásná díla. Bretonci, kteří jsou možná hrdější než my, si svůj jazyk taky zachovali, ale zůstali pod Francií. Česká republika včleněná do Evropské unie mně nesmírně vyhovuje. Nechtěla bych zůstat sólo. Nesnáším čecháčkovství a „tydlety identity“. Neodříkám se vlastenectví a chtěla bych vidět všechny ty velké národy, kdyby měly šest let Hitlera a pak čtyřicet let komouše řízený z Moskvy. Chtěla bych vidět to britské impérium, tu anglickou odvahu, to „nabízím vám krev, slzy a pot“... To nebyla sranda. Plíživá normalizace od osmašedesátého tu udělala velké bordel. A já obdivuju toho fénixe, kterej tady je. A už ho vidím i v těch mladejch lidech, co psali v Knihovně Václava Havla, v tvé generaci. My nejsme elfové, my jsme hobiti. Ale pozor: Kdo zachránil Středozemí? Hobiti. Když měl v roce osmdesát devět projev Mirek Štěpán, říkal, že si nedají diktovat od malých dětí. A zaměstnanci ČKD - to znamená dělnická třída, které měla komunistická strana plnou hubu - začali skandovat: „Nejsme malý děti!“ a Štěpána vypískali. Proto mám pocit, že ve chvíli, kdy opravdu dojde na lámání chleba, jsme dobří. Další věc, která mě na Češích lahodí: i když si dovedeme závidět každou ojetinu, každý svetr ze sekáče, pak přijde akce Pomozte Haiti, kde jsou ti nejnuznější z nejnuznějších, a my, občani, vybereme čtyřicet milionů, zatímco naše vláda uvolní patnáct. Nebo: spolupracuju s nadačním fondem Inka, který umožňuje vzdělání chudým indiánům. Spousta lidí má „svoje“ děti v Africe i jinde. Dostávám anonymy: „Starej se radši o naše sirotky,“ a vždycky mám chuť říct: A o koho se staráš ty? Co ty víš, o koho se všechno starám? A to je to, že já jsem ta dcera Matky Země, nemůžu se starat jen o svoje děti. Já si navíc myslím, že už nikde neexistuje čistá národnost. Všichni jsme větší či menší „míchačka“. Stejně jsme všichni z Afriky... Jo. Přesně. Jakmile někdo začne příliš mluvit o identitě, tak je mi podezřelý. Já se v první řadě cítím být pozemšťanka, pak Evropanka, pak Češka, ale to neumenšuje moje vlastenectví. Podporuješ peruánské indiány, nadaci VIZE, projekt Tap Tap, hraješ, děláš spoustu věcí.

* To, že jsi překonala pití, ti dalo víc síly?

Chlast má jednu velkou výhodu. Spadneš na dno a tam poznáš úžasný lidi. Všechny možné sociální vrstvy. Různý důvody, proč se tam ti lidi ocitli. Chceš bojovat. A ten boj je tvrdý a donutí tě na sobě makat. Je krásný, když máš zázemí, ale rodina ti pomůže, až když už abstinuješ. Bulvár před pár měsíci napsal, hováda, že můj syn Adam je násoska, že je závislejší a já že jsem z toho nešťastná. Je důležitý, a to jsem se naučila od knížete Schwarzenberga, když po něm lidi plivali a mě to pobouřilo, uvědomit si, kdo to říká. Když to napíše anonymní hováda, který je při tom možná samo úplně zlitý, tak to nesmíš na sebe nechat dopadnout. To jsou věci, který neovlivníš. Že je to lež, to moc neřeším, ale šťve mě, že to je hloupá lež... Sranda je, že náš syn je na sebe velmi opatrný a téměř asketický. Já mám báječné děti a děkuju za to. Proč nenapíšou, že někdo už zase nepije? Že se mu něco povedlo? Mě vůbec nezajímá, jestli má někdo kila navíc. Mě zajímají moje kila. Myslím, že to je chyba

médií, školy, politiků - neměli by se na lidi vytahovat. Měli by s nimi jednat tak, jako s nimi jedná Forman, Schwarzenberg, Havel. S úctou.

* Havel, Schwarzenberg, Forman?

Miloš Forman je můj režisér. Jako diváčky. Jeho filmy znám nazpaměť a pomáhají mi. Je můj terapeut. I když máš ze začátku pocit, že jeho hrdina prohrál, nakonec si uvědomíš, že i za cenu života jim to natřel. Je tam vždycky naděje, pravda a svoboda. Vezmi si PŘELET NAD KUKAČČÍM HNÍZDEM - indián nese naději. Larryho Flinta - i když mu přerazili páteř, tak mu ji nezlomili. Dřív jsem měla před Milošem trému, dnes jsem ráda, že je to můj kamarád. Kdy jsi trému překonala? Jednou, když jsem byla trochu namazaná. To mi dodalo odvahy. Miloš si možná myslel, že mám takový šmrnc. Odvedla jsem si ho stranou a celý večer jsme si povídali o jeho životě. Říkala jsem mu, že moje nejmilovanější scéna je ta, když Berger tančí v HAIR na stole a natře to měšťákům. Miloš řekl: „A proč to někdy neuděláš?“ A já: „Máš pravdu.“ V tu chvíli jsem vyskočila na stůl, a nestačili odnášet nádobí. Byl to úžasný mejdan. Když se Miloš dozvěděl, že jsem přestala pít, a kluci (Formani) mi odněkud posílali pohled, vždycky připojil povzbuzující slova a ty pro mě byly moc důležité. Protože u nás je s alkoholem problém. Naše měšťácká společnost je klidně schopná přiznat, že mamka dneska přebrala, ale že se šla mamka léčit, to už ne. Mamka už má navždy cejch. V Americe se každé takové člověk oslavuje, bej válej alkoholik klidně může bejt i prezident. Tady mi všichni říkali: radši o tom nemluv. A najednou ti člověk, kterej dokázal takové věci, má Oscary a Zlatý medvědy, napíše: Děláš správně, holka, drž se, já tě obdivuju.

* Dokonce ti v srpnu režíroval svatbu...

My jsme s Mirkem o svatbě několikrát přemýšleli, jsme spolu sedmnáct let. Měli jsme doma i formuláře, ale zase jsme je někam založili. Já jsem moc stála o registrovaný partnerství. Ale u nás je to jen pro homosexuální páry. Někdo nesmí mít svatbu, my ji zase mít musíme. Myslím, že v tomhle tady úplná svoboda není. Nechtěla jsem se ale vdávat u nás, protože by se na svatbu nahrnuli novináři. A Martina Formanová navrhla, jestli ji nechci mít v New Yorku. Zjistila, že je to možné, když máš překladatele. Řekla jsem jí: „Tak se zeptej, jestli by nám ho Miloš nechtěl dělat.“ A ona napsala, že hrozně rád. Chtěli jsme mít svatbu v Central Parku, ale bylo strašný vedro. S Martinou jsme ráno plavaly u nich v Connecticutu a mě napadlo: „Co kdyby to bylo tady?“ Vyplnili jsme formuláře, odnesli je s Mirkem na místní radnici a sympatická paní s dlouhým copem řekla: „Povstaňte a přísahajte, že všechno, co jste sem napsali, je pravda.“ Začala jsem brečet. Ještě se mi v životě nestalo, aby úředníkovi stačilo moje slovo. Pak byla svatba. Miloš překládal, Martina všechno organizovala, držela kytku a podávala prstýnky. Moc si vážím, že u toho byli, pro mě to strašně moc znamená. Potom jsme my novomanželé a naše dvojčata jeli do New Yorku. A mně bylo hrozně dobře s tou mojí smečkou. Byly doby, kdy jsem tady na tom světě byla úplně sama a nedoufala, že budu mít děti a manžela, kterýho si budu vážit a budu ho milovat...

* ...a že se podíváš do New Yorku...

a že vypadnou komunisti.

* Dokázala bys žít v Americe?

Já bych asi dokázala žít všude, kde by mi nechali vnitřní svobodu. Máma říkala, a tím mě uklidňovala, protože jsme byli vždycky chudý, že není bohatěj ten, kdo má hodně, ale komu stačí málo. A já na to vždycky: „Ale mně nestačí málo!“ Pak už mně málo stačilo, ale nesla jsem to jako křivdu. Dnes už jsem tak svobodná, jako bych byla bohatá. Máma taky říkala: „Nepodceňuj, co máš, a nepřeceňuj, co nemáš.“ A tvrdošijně, s úsměvem, to opakovala. A já jsem to nesnášela. Ale vstúpila mi to jako Desatero. (Eva s pohledem na manžela Mirka) My máme dva přístupy - on, aby nemusel dělat, co ho nebaví, klidně by chodil ve starejch novinách a ještě by si je vypral. A já zase jsem ta, která říká: radši zkusit vydělat víc. Ale ne pokaždé se to podaří. A pak se vždycky můžeme vrátit k přesvědčení má matky.

* Manžel Mirek se mezitím vytratil vedle krájet jablka na úžasný štrúdl, který za chvíli provoní celou kuchyni... To je u chlapa jeho generace docela výjimečné, ne?

Mám velký štěstí, že můj manžel není žádné patriarcha. On je naprosto svobodnej a ještě si z toho dělá srandu. Když šly děti na gymnázium, pochopili jsme, že potřebují zázemí víc než kdykoli jindy. A strašně těžko se ti dělá zázemí, když furt někde lítáš. Když Mirek jako výtvarník pracoval, byl dvanáct hodin denně pryč, i soboty. A já mám program nepravidelný. Bylo to docela krušný. Ale co jsme se přestěhovali do domečku po jeho rodičích, on je doma a dělá nám pomyšlení. Ráno vstává s dětmi k snídani a vůbec ho to neponižuje. Není pod pantoflem. My jsme tým, rozumíš? My jsme jako jeden člověk. Kdybych neměla mít práci, on je tak šikovnej, že může dělat cokoli, od řezbáře po výtvarníka, ale půjde kvůli nám i kopat příkopy. Tenhle stůl dělal jeho děda. Takže o domácnost se teď stará jenom Mirek? Když se mě lidi ptají, jestli se věnuji domácím pracím, já na to... ráda prostírám. Co dělá Eva Holubová právě teď? Protože si fakt myslím, že jsem nějaká vyvolená, dostala se mi do rukou hra tvý mámy. Takže v ní hraju, a k tomu to režiruje člověk, ke kterému jsem se chtěla v životě vždycky dostat - pan Ladislav Smoček. Děláme v tom čtyři, jsme stejná krevní skupina, prostě jsme si sedli. A je to pro mě něco úžasnýho. Hra DRUHÝ BŘEH je o ženě, která prochází třemi obdobími, víc nebudu prozrazovat. Já hraju tu poslední fázi, to, čím vlastně teď procházím i já. Moje generace už je za krizi středního věku. Buď jsme do ty krize spadli, jsme totálně vyřízený, přijde nám, že všechno končí a už teď se bojíme stárnutí. Nebo naopak, chytíme druhý dech. Já tý hře říkám Druhý dech. Víš proč? Protože já jsem chytila druhý dech, stejně jako ta moje postava. Takhle, jak jsem teď, bych chtěla být třeba dvacet let. Abych se nažrala tý vnitřní svobody, kterou v sobě mám. Ta hra odkrývá neuvěřitelné věci. Je úžasný, že je věnovaná Gábi Wilhelmové. Tím, že to někomu věnuješ, je to posvěcený něčím důležitějším, co ani nedovedeš pojmenovat. Přestává tam být cítit ego, děláš to pro někoho. Oscar Wilde řekl: „Herec je buď sluha boží, nebo paňáca.“ Já se nebráním tomu být paňáca. My potřebujeme v životě klauny. Ale tady v té hře jsme všichni sluha boží a je tam humor života, který mám nejradši.

* Jak si mám představit střední věk?

Nastane bilancování. Mezisoučet. Uvědomíš si, že některý věci už nikdy nebudeš moct dělat. Řekneš si: už se nemusím snažit uspět, můžu žít tady a teď. Můžu udělat spoustu užitečných věcí. To je obrovská svoboda. A mně se to povedlo. Dostávám se často do nadhledu. Díky tomu, že si uvědomuju jakési posvátno kolem nás, že se mi vrací smysl pro humor, anebo že mám najednou shovívavější pohled na svět, protože přestávám mít ambice něco urvat. Všechno důležitý totiž mám. X

Rodiče se hodně zajímali o historii. Matka třeba najednou u oběda řekla „Ten Hus neměl do tý Kostnice jezdit.“ A otec na to: „Dyt' měl gleit!“ A začalo to a já už jsem vypínala.

Kdyby tady nebyli bolševici, možná bych Václava Havla nikdy neoslovila. Byl by slávnej, já bych k němu vzhlížela. Jako k Martě Kubišové. Když jsem se s ní poprvé potkala, byla jsem tak vynervovaná, že jsem řekla: „Dobrý den, paní Holubová, já jsem Kubišová!“

Byly doby, kdy jsem tady na tom světě byla úplně sama a nedoufala, že budu mít děti a manžela, kterýho si budu vážit a budu ho milovat...

Já jsem chytila druhý dech. Takhle, jak jsem teď, bych chtěla být třeba dvacet let. Abych se nažrala tý vnitřní svobody, kterou v sobě mám.

EVA HOLUBOVÁ (nar. 7. 3. 1959) nebyla na gymnáziu tou nejlepší studentkou. Větší školu jí daly amatérské soubory, hlavně avantgardní Sklep. Po maturitě vystřídala několik prací ve školství a zdravotnictví. Na DÁMU ji vzali až na třetí pokus, zato se potkala se silným ročníkem: Ivanou Chýlkovou, Jitkou Asterovou, Karlem Rodenem. Svůj výrazný komediální talent rozvíjela v divadlech Sklep, Mimóza, Náhradním divadle a na Divadelních poutích s Rodinou Váňovou. Poslední stále angažmá měla v Divadle Na zábradlí. Dnes je na volné noze. Ve filmu si poprvé zahrála v režii sklepáckého kolegy Tomáše Vorla v krátkometrážní komedii TO MŮJ LÁĎA (1981). Nominace na České lvy za nejlepší ženský výkon v hlavní roli v letech 1997, 1999 a 2005 jsou vlastně i výčtem jejich nezapomenutelných rolí ve filmech KNOFLÍKÁŘI, PELÍŠKY a SKŘÍTEK. Českého lva dostala za vedlejší roli ve filmu Alice Nellis ENE BENE. Porazila démona alkohol, je známá svojí charitativní činností a občanskou angažovaností. S manželem Miroslavem má dvojčata Karolínu a Adama. Eva Holubová je jednou z nejobsazovanějších českých hereček.